

פרשת וארא

מהות עם ישראל

תואם ברקם אוה? ולש 'רפאו רפע'ה סע השוע אוה המו "רפאו רפע יכונאו" - רמוא וניבא אברהם ואלפים ורבבות תחת כנפי השכינה. אברהם אבינו היה קודח מחום ביום השלישי למילה, הוא זקן וחולה ומה שמעניין אותו זה - 'היום לא קירבתי אף אחד, חבל שרפתי יום!' מה שווה יהודי שלא מקרב יהודי? הוא סתם טוחן מים! כשאדם ילך לעולם הבא, ה' יתברך ישאל אותו - 'מה עשית בשבילי?' האדם כמובן יטען - 'יבהל קירצ' 'יליבשב תישע המ יתלאש ינא! 'קליבשב תישע הז תא, אל' - ול רמאי סלוע ארוב לבא 'יתדמל' משהו בסיסי, ה' יתברך, לא צריך לא את הברכות שלנו ולא את הלימוד. כל זה רק בשבילנו! לכן ה' הבושתהמ חמש קרבתי 'ה דימ 'ידוהי יתבריק' - ותוא תחמשמש הבושת ול הנוע אוהש דע, ותוא 'גדגדמ' ואומר לו - 'אוו עשית משהו מצוין, הבאת יהודי תחת כנפי השכינה, מה שאתה רוצה אני עושה בשבילך!' כך היה אברהם אבינו - זקן שבקושי יכול לזוז מהמקום שלו, וכל מה שמציק לו זה שהוא לא קירב אף אחד. אברהם אבינו אמר לשרה - 'אף אחד לא בא אצלנו היום, אף אחד לא בירך שהכל על המים שלנו, מה עושים?' אומרת לו שרה - 'מה נעשה, אף אחד לא יכול לצאת החוצה בחום כזה, מה אתה רוצה שאנשים ימותו בחוץ? יתייבשו מהחום?' לאברהם אבינו זה לא משנה מה שהם יעשו, העיקר שיבואו! לכן את מי ה' שלח לו? אנשים? לא, הוא שלח לו מלאכים, כדי שיהיה להם כוח לעמוד בחום הכבד. יצחק אבינו המשיך את עבודת הביטול. הוא בעצמו היה חופר בארות מים. כל פעם הוא היה חופר עוד ועוד בארות של מים, כי הפלשתים היו סותמים לו אותן. הוא פותח פה והם סותמים שם, הוא פותח שם והם סותמים פה. כך הם היו 'משחקים במעגלים', אבל יצחק אבינו לא היה מתייאש. אחריו בא יעקב אבינו - **יכ הילע סיצבור נאצ ירדע השלש שש הנהו** "כשהוא הלך לחרן איפה הוא הלך וישב? על באר המים. **הלד סגו סיערה דימ ונליצה ירצמ שיא נרמאתו**" וניבר השם סג. **מן הבאר ההיא ישקו העדרים**" תא סילבקמ סה אלא, סהלשמ הרוצ ניא סימל. סימ התייה ותוהמ ומצע השמ **דלה לנו וישק את הצאן**" צורת הכלי בו הם נמצאים, הם לא מנסים לשנות את הכלי אלא הם מתאימים את עצמם אליו. כך גם עם לכה. סתוהמ תא סישודקה לארשי סע ולביק נאכמ. **"יל השעת המדא חבזמ"** המזבח שהיה עשוי מעפר, קשור למהות הביטול ולקדושה, לעפר ולמים.

